

Не вперше увагу Бібліотеки Нашого Роду, привертає активність шанованого нами, дописувача та активного члена Роду - Дячука Василя Васильовича, кандидата медичних наук та почесного члена Ради Старійшин Роду.

Ця його стаття, яка була написана в розпал буремних подій: листопаду 2013 – січня 2014 років та надрукована у міськрайонній газеті «Мукачєво» за № 49 (1000, від 12 грудня 2013 року) – про нашу державу та місце кожного з нас – в ній!

*Голова громадської організації «Наш Рід»,
випускник історичного факультету УжДУ - Ю. Ключівський*

Середньовіччя скінчилося, а Відродження ще не настало.

Ми живемо зараз в досить складний, часом незрозумілий період, з внутрішніми протиріччями та подальшим зростанням соціальної напруженості в усіх регіонах нашого суспільства. Куди йдемо? З ким? Які маємо плани на майбутнє? В людей панує повне розчарування, невизначеність, взаємна неприязнь та роздратування владою. Повсюдно чути скарги людей на нечесні суди, міліцію, податкову, медичну служби, високий рівень корупції, малі зарплати, пенсії, високі ціни, дуже погані дороги та інше. Наша влада немає ніякої довіри в народі, починаючи від самих верхів і кінчаючи низами. Вона не відображає інтересів громадян. Влада німа і глуха. Вона не чує громадян своєї країни. Вона не чує болю простої людини. Вона боїться свого народу і все робить тільки для свого власного збагачення. Вищі ешелони влади, депутати відгородили себе охороною від народу. Стали недоторкані, ніби з іншої касти. Лише через екран телевізора інколи щось пробелькочуть. Один вже вважав себе месією для народу. «Милі друзі» - став найбільшим розчаруванням та ганьбою народу. Колосальні народні кошти тратяться на утримання влади, їхніх сімей, близьких посіпак. Кількість чиновників - зростає.

У влади немає ніякої програми розвитку країни. Існує поступове руйнування нашого суспільства. Вся наша біда в тому, що ми живемо по інерції, знаходимося в якомусь «броунівському русі» і ніяк не вирвемося з нього, щоби нормально жити і розвиватися, як інші цивілізовані країни. Вже за нашими «кертами» люди живуть по другому. Ми періодично, в основному на кухні, висказуємо своє незадоволення. Говоримо правильно і правду. Але на цьому все і закінчується. Спускаємо пар. Ми ще до сьогоднішнього часу маємо в собі страх комуністичних концтаборів. На жаль, у нас ще дуже багато «совкових» людей, хто мозком лишився в Радянському Союзі. Це вкоренилося у нас на рівні менталітету і в різних формах живе в наших людей. Найбільш виражені із цих вад є страх та пасивність. Ми чомусь боїмося взяти на себе відповідальність, проявити ініціативу влюбій ситуації. **Саме небезпечне, саме страшне – це інерція, пасивність!** Цим влада користується. Ми так привикли жити, що хтось за нас має все зробити і дати нам все за дарма: квартиру, яку потім ми не ремонтуємо, безплатне навчання, яким ми нехтуємо, добре оплачувану роботу, на якій ми валяємося. Ми вимагаємо, щоби нам забезпечили добре здоров'я, яке ми безбожно губимо п'янствуючи, курячи та неправильно харчуючись і т. п. Нас так привчила десятиліттями комуністична система. Якщо у нас досі стовбичать

пам'ятники Леніну, вулиці названі іменами катів народу, над нами панує окупаційна аура і ми не протестуємо проти цього, то на яке покращення життя можна сподіватися. Потрібно від цієї нечисті очиститися. Тут доречно згадати слова американського президента Джона Кеннеді, виголошені в 1961 році під час своєї інаугурації: «Не питаєте, що для вас може зробити ваша країна! Скажіть, що ви можете зробити для своєї країни». Кожний американець з молоком матері убирає в себе впевненість, що його успіх в житті залежить перш за все від своєї ініціативи і що він буде захищений своєю державою де б він не знаходився. У нас, на жаль, інший, негативний історичний досвід. Ми тривалий час жили в умовах, коли все за нас вирішувала держава. Нас завжди дурили чимось, то світлим майбутнім, дармовим комунізмом, а зараз ситим капіталізмом. Ми завжди когось засуджували, кудись переходили, від чогось і до чогось і не всі розуміли, звідки і куди. Зараз ми ввійшли ніби в капіталізм, чомусь дикий, а в дійсності залишилися ще в соціалізмі по існуючих законах, рішеннях влади тощо. Від приходу нової влади, нової касты, все залишається без вибору для простої людини. Чиновницька влада не поважає свій народ. Навіть називають нас якимись незрозумілими словами: загал, електорат, маса, добре, що не куча гною, чи пересічні громадяни. Я ніяк не можу зрозуміти, як то ми пересічені: поперек чи по довжині? Нас постійно вчили змиритися з труднощами, які завжди чомусь об'являли тимчасовими. Раніше заставляли нас виховувати в собі «радянську гідність» та «відчуття глибокого задоволення». Особливо це задоволення добре відчувалося, стоячи по 2-3 години за буханкою хліба, чи кілограмом цукру, гречки тощо. Масло, олію взагалі не можна було придбати. Зараз в магазинах ніби є все. Грошей мало. В країні є малий прошарок дуже багатих людей, але основна маса - це бідні люди. Маючи великий економічний потенціал, наявність корисних копалин, родючих земель, людський ресурс та багато іншого, ми стали однією з найбільш бідних країн Європи. Це дуже сумно. Все це пов'язано з бездарною владою.

Головні цінності народу – це здоров'я, освіта, духовність, творчий його розвиток, які повинна забезпечувати держава. Але тут повна плутанина. Смертність перевищує народжуваність. Нація хворіє і вмирає. Сім'ї розпадаються. Наші люди не доживають в середньому 12 років в порівнянні до населення європейських країн. В освіті також не порядок. Духовність часом показна. Через пасивність у людей - відсутній творчий розвиток. Молоді, активні, ділові, ініціативні, професійні люди виїждять за кордон.

На щастя середньовіччя в країні вже закінчилося, але на жаль відродження ще не наступило. Скільки можна жити в брехні? Тотальна брехня привела до розвалу СРСР. Він утонув в постійному обмані владою свого власного народу, якого десятиліттями держали в страху і стримували політичними репресіями. Його зруйнувала зсередини багатолітня зневіра, розчарування, зубожіння та втома людей від несправедливості, лицемірства, аморальності, вигаданої комуністичної ідеології. З цього треба робити висновки. Весь народ країни чекає перемін на краще. Зараз маємо у Києві на майдані Незалежності тисячі і тисячі людей, які мітингують і борються за краще життя нашого народу. Вже пролилася людська кров... Бандити від влади жорстоко б'ють незахищених студентів. Жах! Люди вийшли на майдан Відчаю і майдан Надії. В демократичній країні кожна людина має право, згідно Конституції, висказувати свою думку і за це не бути переслідуваною та наказаною.

Звичайно, нам потрібна інша країна, без всіх цих знахабнілих, бездарних, брехливих, злодійкуватих людей у владі (керівниками назвати їх неможливо). Нам необхідно створити нову, вже «третю республіку Україну» з європейським людським обличчям. Влада має чітко зрозуміти, що так жити народ не то що не хоче, він так жити - вже не може. Водити нас у «світле майбутнє» не треба. Хоча Мойсей водив свій народ по пустелі 40 років, щоби він позбувся рабського відчуття. Ми пройшли лише половину цього шляху. Не потрібно людям обіцяти «гори і доли». Колись відомий Черчілль після Другої світової війни сказав своєму народу: «Я вам обіцяю піт і кров». Тобто не обіцяти пусте, голе благоденство, а запалювати людей власним прикладом на чесну, важку, щоденну працю для отримання належного успіху. Ситу Європу нам потрібно створювати у себе вдома. Самим прикрим є те, що більшість людей привикли жити так-сяк, чекаючи нового спасителя, месію у верховних кабінетах влади. Це помилкова думка. Все залежить від нас самих... Сила людей в єдності та їх вірі у свій великий потенціал. Не будьмо інертними, пасивними... Дивімося як інші народи світу активно захищають та виборюють свої права, свою свободу, свою честь, свою гідність.

Ні одна країна в світі не може існувати без патріотизму. Але коли мова йде про відстоювання національних інтересів України, про її державну мову, визначення історичних постатей, пам'яток культури та інше - чомусь цей патріотизм дехто називає націоналізмом.

4 липня США відмічали свій День незалежності. На мільйонах приватних домів, без всякої рознарядки, як раніше було у нас, були вивішені національні прапори країни. Запускалися феєрверки, люди масово співали відомі кожному жителю країни патріотичні пісні. Для жителів США День незалежності – символ придбання своєї країни.

24 серпня свій День незалежності відмічала наша Україна. Ні на одному приватному домі не був вивішений прапор країни. Лише на державних установах виставлялися прапори України. Більшість громадян країни сприймали цей день, лише як ще один додатковий вихідний.

Які з цього приводу можна зробити висновки? Що у нас немає патріотизму? Десь загубився в дрімучому лісі? Україна на протязі тривалого часу ніяк не може визначити для себе національну ідею. За формою ми маємо українську державу, а за змістом вона не наповнена національним духом. Чому більшість країн світу самовіддано гордяться своєю країною, а ми гудимо її, говоримо, що все у нас лише погано і буде ще гірше, сміємося з неї, 85% людей не бажають жити в ній. Це страшно! У нас розвилосся якесь самоприниження, як національна особливість. Це абсолютно шкідливий напрямок і нагадує якийсь ритуальний садомазохізм. В країні багато болючих проблем, кровоточивих ран і прикладів кричущої несправедливості. Позаду нас – отримання незалежності країни. А попереду – неясні перспективи в світовому розвитку. Ми продовжуємо борсатися в болоті і ніяк не можемо з нього вибратися. Замість уразливої, але чесної правди нам все частіше підсовують гори безглузких міфів. Один з таких міфів комуністичної пропаганди, що ми раніше жили добре, а тепер погано. Як можна вихвалити суспільство, де існувала комуністична диктатура, красний терор, голодомор, політичні репресії, концтабори, «залізна завіса» та інше.

Подібна інфантильна і цинічна психологія є об'єктивним гальмом не тільки нашого патріотизму, але і розвитку держави в цілому. Говорячи про патріотизм, ми привикли оглядатися назад, згадувати війну. У нас дуже часто патріотизм фактично підміняють лише воєнно-історичною тематикою. Але реальний патріотизм – це ще і погляд вперед і навколо себе. Конкретному громадянину дома, міста не подобається жити в грязі. Але це є наш двір, наш під'їзд. Це наш вибір. Від нас залежить чи стануть ці місця чистими. Без розвитку у громадян особистої ініціативи нічого не зміниться. Влада нашого міста повинна над цим працювати. Чому міста сусідніх країн чисті, прибрані, ніде не видно сміття, розбитих вулиць тощо. З такими, ніби дрібними проблемами, ми щоденно стикаємося. Але всі вони разом взяті є та отрута, яка під корінь убиває наш патріотизм. А патріотизм – це в першу чергу гордість за своє місто, за успіхи своєї країни. Але вона не виконує свої функції. Виходить, що у всьому винна країна. Не без цього. А що таке країна? Це ми з вами, а не якийсь особливий, божественний механізм. Коли ми всі будемо рівними і однаково виконувати закони – це буде патріотизм на практиці. Він стане нормою нашого життя лише тоді, коли командні висоти в суспільстві займуть представники нового покоління, професіонали, чесні люди, а не схиблені комсомольсько-комуністичною ідеологією чи їхні діти. Але для цього не потрібно сидіти і чекати «світлого будучого». Нам не потрібна «країна для кучки людей, яка вважає себе елітою», якій можна робити все. Ми народ, маємо також реальні права і реальну владу і потрібно свої права виборювати і не продаватися на виборах. Те, що зараз відбувається в Києві – це максимальна ступінь емоційного напруження народу. Я хочу бачити країну, якою буду гордитися. Що для цього потрібно? Якесь стряска, щоби всі ужаснулися. Ніхто не хоче цього. Потрібно щоденно робити добрі, хоч і дуже малі поступки, які разом будуть важливі. Дати відбій хаму в тій чи іншій ситуації. Заставити ту чи іншу керівну особу виконувати свої прямі обов'язки, дотримуватися закону. Все це, з моєї точки зору, є патріотичні поступки. І якщо таких поступків буде мільйон, життя в нашій країні почне мінятися на краще дуже швидко. Якщо ми хочемо, щоб наша країна стала іншою то ми самі повинні бути іншими та кращими...

Прошло 22 роки незалежності України. Це головне наше державне свято, яке стосується кожної людини в Україні, кожної української сім'ї. Український народ чекав незалежності країни століттями, боровся, гинув за неї і переміг. Цей ще зовсім невеликий проміжок часу незалежності країни дав нам дуже багато цінного і корисного. Основне - ми стали вільними. Будемо надалі постійно рухатися вперед та розвиватися. У нас все найкраще попереду. Правда завжди перемагає. Україна буде успішною європейською державою! Її місце в Євросоюзі. Ми йдемо до цього. І першим кроком до цивілізованого розвитку суспільства та кращого життя народу було би підписання у Вільнюсі угоди про асоціацію України з Євросоюзом, але на жаль цього не відбулося.

8.1.2014 р., Василь Дячук, кандидат медичних наук, м. Мукачєво

Підготовлено:

Пошуковою групою ГО «Наш Рід», керівник – Ключевський Р.М.